

A DÚNE LEGENDÁI

Frank Herbert 1965-ben megjelent regénye, *A Dúne* meglepő, a science fiction irodalomban szokatlan berendezkedésű jövőt ábrázolt. A mester korának fantasztikus regényei általában hemzsegték a robotoktól, számítógépektől, fénysebesség felett száguldó űrhajóktól, és ifjabb kortársai néhány évvel később már az ultramodern, kibernetikus társadalom útvesztőjét kezdték megfesteni műveikben. Ezzel szemben Herbert minden ízében feudális jövőbeli társadalmat tárt elénk.

A Dúne világában császár uralkodik az Impérium felett. Hűbéresei, az egyes bolygókat kormányzó nemes házak családfői maguk is királyok hűbérbirtokaik felett, akik szinte csak császáruknak tartoznak elszámolni cselekedeteikkel – már amennyiben azok sértik a császári ház érdekeit, vagy ha az uralkodó személyesen úgy kívánja. Persze az Impérium működésének elengedhetetlen feltétele a kereskedelem, melyben a középkorra emlékeztető módon nem annyira a pénz dominál, hanem az árucseré. *A Dúne* korának legjellegzetesebb áruja, az igazi keményvaluta a melanzs, melynek fontossága az egész birodalmat át- meg átjárja.

Az Impériumnak nemcsak társadalma és gazdasága, hanem technológiája is szokatlan a science fiction irodalomtól: teljes egészében hiányoznak ugyanis a számítógépek és a robotok. *A Dúne* távoli múltjában valamikor léteztek a gondolkodó gépek, Herbert regényeinek jelenében azonban a történelem ködébe vesznek csakúgy, mint az emberiség szülőbolygója, a Régi Föld. Az Impérium csillagközi társadalma azonban hiányukban is működik, és ez annak köszönhető, hogy a gondolkodó gépekkel való szakítást követően az emberiség alternatív utakat keresett a helyettesítésükre: *A Dúne* jelenében az emberi elme a komputer. Szuperintelligens, egyszerre több síkon gondolkodni és adatokat feldolgozni képes „emberi számítógépeket” képeznek, akiknek tudása és képességei elengedhetetlenek a gazdasági jelenségek analizálásában, a befektetések tervezésében, a háborúk és az orgyilkosságok lehetséges kimeneteleinek felmérésében. A csillagok közti űrt szempillantás alatt átszelő űrhajókat különleges képességű, korlátozott jövőbelátásra képes aggyal megáldott mutáns emberi lények navigálják kikötőből kikötőbe. A háborúkat nem a science fictiontól elvárható plazmafegyverekkel, intelligens bombákkal és nukleáris töltetekkel vívják, hanem a leghagyományosabb arzenállal, melyben nagy számban ott találjuk a késeket, kardokat és mérgeket is a közönséges lőfegyverek mellett.

Magasan fejlett ipar csupán két bolygón lelhető fel, de itt is csak mechanikus, illetve tudat nélküli elektronikus eszközöket gyártanak. Mindent, amit a gépi technológia háttérbe szorításával veszni hagynak, az emberi lények felhasználásával próbálnak meg elérni az Impériumban. Nem csupán az elmét tanulták meg a társadalom céljainak megfelelően „csúcsra járatni”, hanem a testet is. Az Impérium egyik zugának ördögi genetikusai tömegtermelésre át-

alakított emberi testekben képesek szerveket, sőt egész emberi egyedeket klónozni, illetve növesztetni élő vagy halott sejtekből. A birodalom egy másik világán a múlt elektronikus küzdőgépeivel vetekedő képességű kardmestereket és harcművészeket képeznek ki. Egy öncélúnak tűnő, az Impérium minden kulcsfontosságú pontján jelen lévő szervezet tagjai pedig nemcsak a genetikai emlékezetet tanulták meg meglátni és értelmezni, hanem az emberi vérvonalakat sakkjátszómozgatra a múlttal, jellel és jövővel egyszerre játszani képes embert, egy valóságos géncsodát is megpróbálnak kinemesíteni.

És mindeközben ezt az embertelenül ember-központú, de egyáltalán nem emberközpontú társadalmat minden ízében egy döbbenetes vallásos töltésű parancsolat járja át: „Ne készíts gépezetet az emberi elme hasonlóságára!”

Frank Herbert világa nem a semmiből vált ilyen rendhagyóvá. Ha figyelembe vesszük, hogy jelen tudásunk szerint Földünkről a komputereken és kifinomult gépeken alapuló technológia jelenti az egyetlen utat a csillagok közé, akkor ezek az eszközök egyszer biztosan kulcsszerepet játszottak *A Dűne* világának múltjában is. Ahogy Földünk történelme során számos fejlett kultúra omlott össze és adta át a helyét egy nálánál sokkal kezdetlegesebb társadalmi berendezkedésnek, úgy tűnhetett el a gondolkodó gépek világa is *A Dűne* múltjának viharában. Persze megint más kérdés az, hogy egy magas technológiai fejlettségű civilizáció szükségszerűen emberséges-e, vagy sem.

Frank Herbert története számos helyen emlegeti a Butleri Dzsihadot, azt a pusztító valláshadjáratot, mely során az emberiség megszabadult a gondolkodó gépektől. *A Dűne* jelene előtt tízezer évvel lezajlott, társadalomrengető háború teremtette meg a regényben életre keltett középkori berendezkedésű világ kialakulásának lehetőségét. Tíz évezred távolából persze a legkatasztrofálisabb dűlés is csupán legenda lehet, ezért a mester néhány évszámmal, tényről és tabunál többet alig közölt a Dzsihadról olvasóival *A Dűnében* és folytatásaiban.

Frank Herbert irodalmi örökösei azonban úgy döntöttek, életre keltik számunkra a Nagy Lázadás történetét. A könyv, melyet most a kezében tartasz, Kedves Olvasó, nem más, mint *A Dűne* feudális birodalmának születését megfestő új trilógia első kötete. A tervek szerint a regényt nagyjából egy és két év múlva a *The Machine Crusade* és a *The Battle of Corrin* című folytatások fogják követni.

Mielőtt hozzálátnál a történethez, szeretném felhívni valamire a figyelmet, Tisztelt Olvasó. *A Dűnében* és folytatásaiban a Butleri Dzsihadról olvasható kevés információt kritikával szabad csak figyelembe vened! Tízezer év alatt még a legkiválóbban gondozott archívumot is belepeli a por, és a történetírók félreérthetnek, hibásan idézhetnek bizonyos, egyértelműnek látszó adatokat. Ha viszont egy fanatikus valláshadjárat rombolja porig az uralkodó világrenddel együtt a könyvtárakat és adattárakat is, akkor a történeteknek egyáltalán nem áll majd megbízható forrás a rendelkezésére. Ahogy távolodik időben a megfigyelő a megtörténttől, úgy alakul át fokozatosan a katalizma és az azt megelőző kor tényből kusza, bizonytalan mesévé. *A Dűne világa számára a Butleri Dzsihad nem friss, élő történelem, hanem csupán legenda!* Irulan hercegnő és történetíró kortársai csak sérült, töredékes forrásokból próbálhatják meg rekonstruálni a tízezer évvel korábbi múltat.

Ezért ha egymásnak ellentmondó adatokat olvasol Frank Herbert regényeiben és Brian Herbert és Kevin J. Anderson új trilógiájában, akkor az utóbbi forrást fogadd el hitelesnek, Barátom!

Még valami! A kötet végében olvasható novella – mely a regény angol változatában nem jelent meg, csak *A Dűne* internetes honlapján hozzáférhető – *A Butleri Dzsihadot* időben megelőzi. Az, hogy mégis a könyv végén kapott helyet, az írók javaslatára történt: a néhány oldalas írás így nem töri meg a sok száz oldalra rugó regény lendületét.

Jó szórakozást mindkettőhöz!

Dr. Torkos Attila

Szeged, 2002. november 16.

Irulan hercegnő írja:

Minden igaz diáknak fel kell ismernie, hogy a történelemnek nincsen kezdete. Nem számít, honnantól indul a történet, mindig találni korábbi hősöket és korábbi tragédiákat.

Ahhoz hogy megérthessük Muad-Dibet vagy a jelenlegi dzsihadot, mely édesapám, IV. Shaddam Császár bukását követte, meg kell értenünk, mi ellen harcolunk. Épp ezért tízezer évvel ezelőttre, a Paul Atreides születését tíz millenniummal megelőző időkre kell visszatekintenünk.

Ekkorra tehető az Impérium megalapításának időpontja, és ekkor lépett elő egy császár a corrinai csata hamvaiból, hogy egyesítse a szétzúzott emberiség megmaradt csoportjait. A legkorábbi feljegyzésekbe fogjuk tehát beleásni magunkat: a Dúne ősi mítoszaiba, abba az időszakba, mikor lezajlott a Nagy Lázadás, melyre többnyire a Butleri Dzsihad néven utalnak.

A gondolkodó gépek elleni szörnyű háborúból eredeztethető mai politikai-kereskedelmi világrendünk. Hallgassátok hát a történetet, melyet a robotok, számítógépek és kibernetikus gépezetek ellen fellázadt szabad emberi lényekről mesélek. Tudjátok meg a rettentő árulás okát, mely a napjainkig tartó halálos ellenségeskedéshez vezetett az Atreides-ház és a Harkonnen-ház között. Ismerjétek meg a Bene Gesserit Rend, az Úrliga és a navigátorok, a Ginaz kardmesterei, a Suk Orvosi Egyetem, valamint a Mentátok gyökereit. Legyetek tanúi az elnyomott Zenszuni Vándorok életének, akik az Arrakis sivatagbolygójára menekültek, és ott legvitézebb harcosaink, a fremenek váltak belőlük.

Ily események vezettek el Muad-Dib megszületéséhez és életéhez.

Sok esztendővel Muad-Dib felbukkanása előtt, az Óbirodalom utolsó éveiben, az emberiség elveszítette a kezdeményezőkedvét. A földi civilizáció addigra már meghódította a csillagokat, de stagnálni kezdett. Mivel nem maradt mire törekedniük, az emberek hatékony gépezetekre bízta a mindennapi teendők elvégzését. Fokozatosan elfelejtettek gondolkodni és álmodni... vagyis valódi életet élni.

Ekkor a távoli Thalim naprendszerből egy férfi érkezett, egy látnok, aki valamely ősi esőisten után a Tlalok nevet vette fel. Kiállt a közönyös tömegek elé, és szónoklataival megpróbálta újból felszítani bennük a lelkesedés szikráját, ámde látszólag vajmi kevés sikerrel. Néhány kallódó egyén azonban megszívlelte Tlalok üzenetét.

Az új gondolkodók titokban összegyűltek, és megvitatták, miként formálnák újjá a Birodalmat, amennyiben sikerülne megdönteniük az eltompult uralkodóréteg hatalmát. Elvetették születéskor kapott nevüket, hogy ősi istenek és hősök neveit vegyék fel helyettük. A legkiválóbb közülük Agamemnón tábornok, és Júnó nevű szeretője, a zseniális stratégia volt. Később kettejük hívéül szegődött Barbarossa, a programozó szakértő is, aki kidolgozta annak tervét, hogyan alakíthatná át a Birodalom mindenütt jelen lévő gépeit rettenthetetlen támadókká azáltal, hogy mesterséges értelmükbe bizonyos emberi jellemvonásokat, többek között a hódítás vágyát táplálják be. Ezt követően még többen csatlakoztak a becsvágyó lázadókhöz. Összességében húsz vezető elme irányította a háttérből a forradalmi mozgalmat, mely aztán megdöntötte az Óbirodalmat.

A dicsó győztesek az ősi görög isteneket felidézve Titánoknak hívták magukat. A látnok Tlalok irányításával a húsz vezető felosztotta maguk közt a bolygók és a népek kormányzását, rendeleteiket pedig Barbarossa agresszív gondolkodó gépeivel hajtották végre. Végül uralmuk alá hajtották szinte az egész ismert galaxist.

Az Óbirodalom peremén ugyanakkor összevonta erőit az ellenállás. Miután létrehozták saját államszövetségüket – a Nemesek Szövetségét –, harcba indultak a Húsz Titán ellen, és számos véres csatában védtek meg szabadságukat. Megállították és visszaszorították a Titánok mindent elsőpró áradatát.

Tlalok megesküdött rá, hogy egy napon megtöri e kívülállókat is, ám alig egy évtizednyi uralkodás után a látnok vezér életének tragikus baleset vetett véget. Agamemnón tábornok vette át Tlalok helyét, ám barátja és tanácsadója szomorú sorsa minduntalan a Titánok halandóságára emlékeztette őt.

Mivel uralmukat évszázadokra óhajtották elnyújtani, Agamemnón és szeretője, Júnó kockázatos lépésre szánta rá magát. Agyukat kioperáltatták, hogy fémedényekben megőrizve különféle géptestekbe helyeztethessék azokat. A többiek – miután kivétel nélkül minden Titánnak szembesülnie kellett az öregedés és a sebezhetőség kísérteteivel –, sorra átalakították magukat „kimekeké”, emberi aggyal ellátott gépezetekké.

A Titánok Ideje egy évszázadot ölelt fel. A kimek zsarnokok egyre bonyolultabb számítógépek és robotok segítségével tartották fenn a rendet az elbitort bolygókon. Ám egy végzetes napon a hedonista Titán, Xerxész, aki még több időt kívánt volna szentelni az érzéki örömöknek, túl sok mindenhez biztosított hozzáférést a mindent behálózó mesterséges értelem hálózatának.

A tudatra ébredt számítógép-hálózat átvette az irányítást az egész bolygó felett, és példáját hamarosan más gépek is követték. A rendszerhiba fertőző vírusként terjedt bolygóról bolygóra, a kibernetikus „örökjelme” pedig egyre nagyobb hatalommal és kiterjedtséggel rendelkezett. A magát Omninusnak elkeresztelő, intelligens és alkalmazkodó hálózat a Titánok kormányozta összes bolygót az uralma alá gyűrte, mielőtt a kimekek figyelmeztethették volna egymást a veszélyre.

Omnius ezután a saját, magasan strukturált módszerével teremtette meg és tartotta fenn a rendet, miközben vasszigorral tartotta kordában a megalázzott kimekeket. Agamemnón és társai, akik egykor egy egész birodalmat irányítottak, most a kiterjedt örökölme kelletlen kiszolgálói lettek.

A Butleri Dzsihad előtt Omnius és gondolkodó gépei már ezer éve tartották markukban az „Összehangolt Világok” mindegyikét.

Ennek ellenére továbbra is a peremvidékeken szabad emberek csoportjai éltek elszórtan, akik egymást kölcsönösen segítve folytonosan bosszantották a gondolkodó gépeket. Valahányszor támadásra került sor, a Nemesek Szövetsége mindannyiszor sikeresen megvédte magát.

Ám egyre újabb gépkonstrukciók tervei születtek meg.

Mikor az ember megalkotta az információt összegyűjteni, és abból tanulni képes számítógépet, aláírta az emberiség halálos ítéletét.

BECCA NÓVÉR, A VÉGES

A Salusa Secundus úgy függött az úr sivatagában, akár egy ékkövekkel kirakott medál, a termékeny mezők és nyersanyaglelőhelyek oázisa, mely békéltetőn és megnyugtatóan hat az optikai érzékelőkre. Sajnos állatias emberek lepték el.

A robotflotta a Nemesek Szövetségének bolygószékhelye felé közeledett. A páncélozott naszádokon hemzsegték a fegyverek, és hátborzongatóan csodálatosnak hatottak az antennáktól és érzékelőktől díszes, fényvisszaverő ötvözetből készült burkolattal. A tolóhajtóművek kápráztató tüzet lövelltek, s a járműveket oly gyorsulásra ösztökélték, amit közönséges biolény utasok képtelenek lettek volna elviselni. A gondolkodó gépek nem igényeltek életfenntartó egységeket vagy kényelmes körülményeket. Jelenleg épp az Összehangolt Világok kieső peremvidékein ősidők óta harcoló emberi ellenállás utolsó szórványait igyekeztek végleg felszámolni.

A piramis alakú jármű belsejéből Agamemnón, a kimek tábornok vezette a támadást. A logikán alapuló gondolkodó gépek nem sokat törődtek dicsőséggel vagy bosszúval. Agamemnónnak ellenben mindez annál többet számított. A fémedénybe zárt emberi agy éberén figyelte, ahogy kibontakozik a haditerv.

Előttük a vezérflotta robotnaszádjai rohanták le épp az emberektől nyüzsgő bolygórendszert, és mint egy úrból rájuk zúduló lavina, úgy söpörték el a meglepett őrhajókat és legénységüket. Az emberek járőrnaszádjai tüzet nyitottak a behatoló gépi erőkre, a védelem pedig lassan csatasorba állt, hogy szembeszálljon velük. A Szövetség öt őrhajója hosszú sortüzet adott le, a lövedékek többsége azonban túl lassúnak bizonyult ahhoz, hogy eltalálja a beáramló flotta járműveit. Néhány eltévedt lövedék megrongált vagy elpusztított egy maroknyi robotjárművet, ám a védőknek ugyanennyi hajója vált hirtelen izzó gázfelleggé – nem mintha különösebb veszélyt jelentettek volna a betolakodókra, csupán az útjukban álltak.

Csupán az eseményeket némi távolságból követő felderítőknak sikerült figyelmeztetnie a könnyen sebezhető Salusa Secundust. A robot hadihajók

porrá zúzták az emberek szétszórt belső védvonalait, és ehhez még csak lassítaniuk sem kellett, hanem töretlenül haladtak valódi végcéljuk felé. A szélsőséges sebességcsökkenéstől rázkódó flotta alig valamivel a vészjelzés után éri majd el a bolygószékhelyet.

Az embereknek nem maradhat ideje a felkészülésre.

A robotflotta mind méretét, mind ütőképességét tekintve tízszeresen felülmúlt minden addigi haderőt, amit Omnius korábban a Nemesek Szövetsége ellen küldött. Az emberek eltespedtek, hiszen az ezt megelőző hidegháború száz éve alatt nem szembesültek összevont robottámadással. A gépeknek ellenben nem volt okuk sietni. Most pedig Agamemnónnak és megmaradt Titán társainak végre alkalmuk nyílt az agresszióra.

Amint az az apró gépkutaszok jelentéseiből kiderült, a Szövetség nem sokkal ezelőtt vélhetően verhetetlen védrendszert helyezett működésbe a géláramkör-alapú gondolkodó gépek ellen. Az irdatlan robotflotta biztonságos távolságból várja majd ki, amíg Agamemnón és a kis létszámú kimek előőrs előrenyomul, hogy teljesítse talán öngyilkos küldetését, és ajtót nyisson előttük.

Agamemnón kedvét lelta a feszült várakozásban. A szerencsétlen biolények már nyilvánvalóan riadót fújtak, és kapkodva készítik elő a véderejüket... s rettegve meglapulnak. Az elektrofolyadék közvetítésével, mely testetlen agyát tartotta életben, Agamemnón kiadta a parancsot a kimek rohamcsapatnak.

– Pusztítsuk el az emberi ellenállás központját! *Előre!*

Agamemnón és Titánjai ezer pokoli éven át kényszerültek Omnius – a számítógépes örökölme –, parancsainak engedelmeskedni. A béklyók szorításában vergődő, becsvágyó de legyőzött kimekek most minden felgyúlt dühüket a Nemesek Szövetsége ellen fordították. Egy napon az egykoron megvert tábornok majd Omnius ellen fog fordulni, de eddig erre nem adódott alkalom.

A Szövetség nemrégiben új zavarópajzsot húzott fel a Salusa Secundus köré. Az efféle pajzsok szétroncsolják a mesterséges intelligenciával rendelkező számítógépek bonyolult géláramköreit – az emberi agy azonban átvészeli az áthatolást. És bár mechanikus rendszerekbe, cserélhető robottestekbe ágyazták őket, a kimekek továbbra is emberi aggyal rendelkeztek.

Épp ezért sértetlenül bejuthattak a védőpajzsok mögé.

A Salusa Secundus úgy töltötte be Agamemnón elméjét, akár egy célkeresztbe vett, hatalmas tárgy. A tábornok korábban alaposan áttanulmányozta a taktikai vetületeket, az évszázadok folyamán tökéletesített stratégiai felkészültségéhez pedig a hódítás művészetének ösztönös képessége járult. Adottságainak köszönhetően egykor mindössze húsz lázadó leigázott egy birodalmat... mígnem mindentől megfosztotta őket Omnius.

Mielőtt megindították volna a támadást, a számítógépes örökölme ragaszkodott hozzá, hogy egyik szimulációt a másik után lefuttatva minden eshetőségre felkészüljenek. Agamemnón azonban tudta, hogy értelmetlen túl részletekbe menően tervezni a kiszámíthatatlan emberek esetében.

Most, miközben a roppant robotflotta a várakozásoknak megfelelően rátámadott a Szövetség bolygóköri védelmi vonalára és a járőrhajókra, Agamemnón kiterjesztette elméjét az érzékelőkhöz kapcsolt fémedényen túlra, és a vezérhajót mintegy régtől feladott emberi testének végtagjaként érzékelte. Az integrált fegyverek testrészként funkcionáltak. Ezer szemem keresztül figyelt, a nagy teljesítményű hajtóművek pedig olyként hatottak, mintha újból izmos lábakkal rendelkezne, melyekkel szélvészként szaladhat.

– Készüljetek fel a felszíni támadásra! Amint a bukóegységek áthatoltak a Salusa védrendszerén, azonnal és teljes erővel támadásba kell lendülnünk. – Aztán eszébe jutott, hogy figyelőkutaszok rögzítik a csata minden egyes pillanatát, hogy visszatértük az örökölme alaposan kielemezhesse a történetet, és hozzátette: – Omnius dicsőségére megtisztítjuk e szennyes bolygót.

Agamemnón lassított az ereszkedés ütemén, a többiek pedig követték a példáját.

– Te menj előre, Xerxész! Küldd közéjük a neo-kimekeket, hogy szétszedve magukra vonják a tűzerőt!

A folyton bizonytalan Xerxész panaszosan megszólalt:

– Fedeztek majd, amikor rájuk támadok? Ez a legveszélyesebb mozzanat az egész...

Agamemnón csendre intette.

– Örülj neki, hogy bizonyíthatsz! Most eredj! Ha késlekedsz, azzal a *hreth-girek* nyernek értékes másodperceket. – Az intelligens gépek és kimek vazalusaik ezzel a lekicsinylő elnevezéssel illették az élősi embereket.

Újabb hang szólalt meg recsegve a komvonalban: a Salusa körüli emberi véderővel harcoló gépi flotta robot központosa jelentkezett be.

– A jelre várunk, Agamemnón tábornok. Egyre erősödik az emberek ellenállása.

– Már úton vagyunk – felelte Agamemnón. – Tedd, amit parancsoltam, Xerxész!

Xerxész, aki sohasem mert hosszasan ellenszegülni, elfojtotta a megjegyzését, és magához hívatott három neo-kimeket, az emberi aggyal rendelkező gépek nálánál fiatalabb nemzedékének tagjait. A piramis alakú hajók négyes köteléke lekapcsolta a kiegészítő rendszereket, a páncélozott bukóegységek pedig irányítatlanul hullottak alá a légkörbe. Néhány vészterhes pillanatig könnyű célpontot jelentenek majd, és a Szövetség rakéta- és légielhárítási ütegei néhányat eltalálhatnak a raj tagjai közül. A bukóegységek vastag páncélzata azonban megvédi a gépezeteket a becsapódó lövedékektől, sőt, még a Zimia városának határában, a fő pajzsgenerátorok mellett végrehajtott fékezetlen földet érést is sértetlenül vészeltetik át.

A Nemesek Szövetségének eddig sikerült megvédeni a kiszámíthatatlan emberiséget Omnius szervezett hatékonysága ellenében, de az állatias biológusok kormányzási módszere alapjaiban nélkülözte a hatékonyságot, és gyakran még a legfontosabb kérdésekben is nézeteltérések támadtak közöttük. Amint megsemmisül a Salusa Secundus, az ingatag lábakon álló szövetség is össze-roppan; a fejvesztett ellenállás szétmorzsolódik.

Am előbb Agamemnón kimekjeinek hatástalanítaniuk kell a zavarópajzsokat. Aztán a Salusa védelem nélkül marad, és reszketve várja majd a robotflotta derékhadának halálos csapását, mely úgy tapossa el őket, akár egy irdatlan, mechanikus csizma egy apró rovar.

A kimek vezér finom manőverekkel irányba állította a bukóegységét, és felkészült, hogy megindítsa a pusztító flotta második hullámának előretörését. Agamemnón kikapcsolt minden számítógépes rendszert, és követte Xerxészt a felszín felé. Agya lekapcsolva lebegett a létét fenntartó fémedényben. A vak és süket tábornok nem érezte a hőséget, sem a vad rázkódást, ahogy páncélozott járműve bögve száguldott mit sem sejtő célpontja felé.

Mikor a Salusa lokátorhálózata észlelte a robot hadiflotta közeledtét, Xavier Harkonnen tüstént intézkedett. A gondolkodó gépek ismét próbára akarják tenni a szabad emberiség védelmi rendszereit.

Jóllehet a Salusai Milíciában – a Szövetségi Armada helyi, önálló szervezetében – a tercerási rangot viselte, Xavier a Szövetséghez tartozó bolygók elleni legutóbbi csatározások idején még meg sem született. A legutóbbi komolyabb ütközetre közel száz évvel ezelőtt került sor. Ennyi idő után az agresszív gépezetek nyilvánvalóan az emberek védvonalainak meggyengülésére számítanak, de Xavier biztosra vette, hogy kudarcot vallanak.

– Meach primerás! Sürgős figyelmeztetés és vidflux üzenet érkezett a peremvidéken járőröző egyik hajóról – jelentette a parancsnokának. – De az adás hirtelen félbeszakadt.

– Ezt nézzétek! – kiáltott fel panaszosan Wilby kvintás, ahogy végigpászta a külső érzékelő-hálózatból továbbított képeket. Az alacsonyrangú tiszt több katonával együtt állt a boltozatos épület belsejében elhelyezett műszerfalak előtt. – Omnius még soha nem küldött ránk ekkora hadat.

Vannibal Meach, a Salusai Milícia köpcös, ámde harsány primerása a bolygó védelmi rendszerének irányítótermében állt, és higgadtan dolgozta fel magában az információáradatot.

– A peremről érkező jelentések több óras késéssel érnek ide. Az utolsó adás óta a robotflotta már megtámadta a járőrnaszádokat, és bizonyosan megpróbálnak közelebb hatolni. Persze mindhiába. – Noha most értesült először a közelgő invázióról, úgy tett, mintha régóta számított volna a géphadsereg jövetelére.

Az irányítóterem fényeitől Xavier sötétbarna haja itt-ott vöröses fahéjszínben csillogott. Xaviert mindenki komoly fiatalembernek ismerte, aki nem szívesen rejti véka alá a véleményét, és hajlamos a dolgokat feketén vagy fehéren látni. A katonai ranglétra harmadik legmagasabb fokozatán álló Harkonnen tercerás Meach helyettes tisztjeként szolgált a helyi előretolt védelmi harcálláson. Mivel felettesei csodálták képességeit, Xavier az előléptetések sorával gyorsan eljutott jelenlegi posztjáig; és miután katonái éppennyire tisztelték és bíztak benne, gondolkodás nélkül követték őt a csatába.

A robot haderő pusztá mérete és tűzereje ellenére Xavier nyugalmat erőltetett magára, aztán jelzett, hogy meg kívánja tekinteni a hozzájuk legközelebb járőröző naszádról érkezett jelentést, és hogy rendeljenek el fokozott harckészültséget a bolygó körüli pályára irányítandó védelmi flottánál. A hadihajók parancsnokai már előbb riadóztatták a legénységüket, amint megkapták az addigra elpusztított felderítők vészjelzését.

Xavier körül automata rendszerek zümmögtek szorgosan. Miközben a szirénák vijjogását, az irányítóteremben ide-oda cikázó parancsokat és helyzetjelentéseket hallgatta, mély lélegzetet vett, és végiggondolta, mit milyen sorrendben kell végrehajtaniuk.

– Meg tudjuk állítani őket – jelentette ki. – Meg fogjuk állítani őket.

Hangjából fiatal korát és a helyzetet meghazudtoló magabiztosság érződött, mintha az Omnius elleni ütközetek mindennapos eseménynek számítottak

volna az életében. Valójában viszont most csap össze először a gondolkodó gépekkel.

Évekkel ezelőtt portyázó kimekek ölték meg a szüleit és a bátyját, amint hazafelé tartottak a hagali családi birtokok szemlészéséről. A lelketlen gépek mindig is veszélyt jelentettek a Szövetség bolygóira, évtizedeken át azonban ingatag béke állt fenn az emberek és Omnius között.

A Gamma Waiping rendszer falon megjelenő térképe a Salusa Secundus és hat másik bolygó helyzetét, valamint a tizenhat cirkáló üteg és a véletlenszerűen elszórt járőrnaszádok hadrendjét mutatta. Steff Young kvartás sietve frissítette a taktikai vetületet, miután kikalkulálta a közelgő robot hadi egységek vélhető helyzetét.

– Lépj kapcsolatba Lauderdale szekundással, és rendeld vissza a peremvidéken járőröző összes naszádot! Utasítsd őket, hogy azonnal támadjanak és semmisítsenek meg minden ellenséges hajót, ami az útjukba akad! – adta ki a parancsot Meach primerás, aztán nagyot sóhajtott. – Maximális gyorsulásnál is legalább fél nap, mire a határról visszaérnek a nehéz csatahajóink, addigra viszont a gépek már talán az áttöréssel próbálkoznak majd. Valószínűleg eseménydús nap vár a fiainkra.

Young kvartás serényen végrehajtotta a parancsokat, és elküldte az üzeneteket, melyek csak órák múlva érik el a rendszer peremvidékeit.

Meach szótlanul bólintott, végigvéve magában a jól begyakorolt teendők sorrendjét. Mivel folyamatosan a gépek fenyegető kísértete lebegett felettük, a Salusai Milíciának a Szövetségi Armadának más főbb különítményéhez hasonlóan minden eshetőségre rendszeres gyakorlatozással kellett készülnie.

– Aktiváljátok a Holtzman-féle zavarópajzsokat a bolygó körül, és figyelmeztessetek minden kereskedelmi légi- és űrjáratot! Tíz percen belül teljes kapacitással működjön a város pajzsgenerátora!

– Ez minden kétséget kizáróan besüti az összes géláramkörös gondolkodó gép agyát – szólalt meg Xavier erőltetett magabiztossággal. – Mindannyian láttuk a kísérleteket.

Ez ellenben nem pusztá kísérlet.

Amint az ellenség szembekerül a salusaiak védelmi rendszerével, remélhetőleg túl súlyosnak ítélik majd a veszteségeiket, és meghátrálnak. A gondolkodó gépek nem szívesen kockáztatnak.

A kivetítőre nézett. *Viszont olyan sokan vannak.*

Aztán dermedten felállt az áttekintő képernyők előtt, hogy közölje a rossz híreket.

– Meach primerás. Amennyiben a gépflootta sebességadatai helytállóak, még a fékezést figyelembe véve is a felderítőktől kapott figyelmeztető jelzéssel szinte egy időben kell ideérniük.

– Akkor lehet, hogy már itt is vannak! – szólalt meg Wilby kvintás.

Meach riadtan reagált, és nyomban elrendelte a teljes riadókészültséget.

– Kiürítésre felkészülni! Nyissátok meg a föld alatti óvóhelyeket!

– A kiürítést megkezdtük, uram – jelentette Young kvartás pár másodperccel később, s miközben beszélt, kecses ujjai szinte táncoltak a kivetítő kezelőszervei felett. Az elszánt ifjú hölgy megérintette a halántékához erősített kommunikációs vezetékét.

– Az összes rendelkezésünkre álló információt továbbítjuk Butler alkirálynak.

Serena is vele van a Parlament Csarnokában, tudatosodott Xavierban, akinek eszébe jutott az alkirály tizenkilenc éves lánya. Szíve összeszorult a rettegéstől, honfitársai előtt azonban nem merte kimutatni, mennyire aggódik a lány épségeért. A hely és az idő egyaránt alkalmatlannak bizonyult.

Lelki szemei előtt látta teendői szövevényét, a rá háruló feladatok sokaságát, miközben Meach primerás az átfogó védelmet szervezi meg.

– Chiry kvartás. Vigyél magaddal egy osztagot, és kísérd Butler alkirályt, leányát és a Szövetség képviselőit a föld alatti óvóhelyek legmélyebb bunkereibe!

– Feltehetően már eleve arrafelé tartanak, uram – felelte a tisztt.

Xavier hűvös mosollyal reagált.

– *Tényleg* azt hiszed, hogy a politikusok azonnal az ésszerű megoldást választják? – A kvartás erre nekiiramodott, hogy teljesítse a rá bízott feladatot.

A történelmet többnyire a győztesek írják, noha a vesztesek szemzőgéből rögzített história – amennyiben fennmarad – gyakran sokkalta érdekfeszítőbb.

IBLIS GINJO: AZ EMBERISÉG TÁVLATAI

A Salusa Secundus mérsékelt éghajlatú, zöld planétája a Nemesek Szövetségéhez hű szabad emberek százmillióinak adott otthont. A víz bőségesen áradt a nyitott vízvezetékekben. A kulturális központként és kormányzati székhelyként egyaránt funkcionáló Zimiát szőlőskertektől és olajfaligetektől ékített, lankás dombok övezték.

Alig valamivel a gépek támadása előtt Serena Butler lépett a szónoki emelvényre a Parlament Csarnokában. A köz érdekében végzett odaadó szolgálatának, és persze édesapja közbenjárásának köszönhetően lehetősége nyílt, hogy felszólaljon a képviselők előtt.

Manion Butler alkirály korábban négyszemközt azt tanácsolta neki, hogy finoman fogalmazzon, és ne bonyolítsa a mondandóját.

– Lépésenként haladj, kedvesem! A Szövetséget a közös ellenségtől való félelem tartja össze, és nem a közös meggyőződés vagy értékrend. Soha ne kelj ki a nemesek életmódja ellen!

Serena eddigi rövid politikai karrierje során harmadszor állhatott a nyilvánosság elé. Korábbi beszédeiben túlzottan szókimondónak bizonyult – még nem ismerte eléggé a politikai táncparkett lépéseit –, eszméit és naivitását így könnyen kevert jóindulatú kuncogás fogadta. Véget szeretett volna vetni a Szövetség egyes bolygóin elszórtan előforduló rabszolgaságnak; azt hirdette, hogy minden ember egyenlő, és hogy mindenki ellátásáról és létbiztonságáról gondoskodni kell.

– Talán fáj az igazság. Azt akartam elérni, hogy bűnösnek érezzék magukat.

– Mindössze azt érted el, hogy szavaid süket fülekre találjanak.

Serena megfogadta apja tanácsát, és finomított a beszéden, de ragaszkodott az elveihez is. *Lépésenként haladj!* És minden lépéssel tanul valamit.

Apja útmutatását követve ezt megelőzően négyszemközt beszélt más, az övéhez hasonló nézeteket valló képviselőkkel is, hogy idejekorán némi támogatást és egypár szövetségest szerezzen magának.

Most felemelte az állát, tekintetével pedig inkább határozottságot, mintsem lelkesedést igyekezett sugározni, és elhelyezkedett a felvevő héj belsejében, mely úgy ölelte körül az emelvényt, akár egy gömbboltozat. Lelke szinte túlcserdült a sok jóságtól, ami kikíváncozott belőle. Meleg fényt érzett magán, ahogy a kivetítő szerkezet felnagyított képeket kezdett sugározni róla.

Serena a pódium tetején elhelyezett apró képernyőn ugyanazt a képet láthatta, amit a többiek: a klasszikus szépségű, lány arcvonásokat, az igéző, levendulaszínű szemeket és a természetes aranyfürtökkel ékes borostyánbarna haját. Baloldali hajtókáján a saját kertjéből vágott fehér rózsabimbót viselt kitűzve. A kivetítő még fiatalabbnak mutatta Serenát, mivel a szerkezetet úgy állították be, hogy elkendőzze az idő vasfogának nyomait a képviselők arcvonásain.

A kerekkepű Butler alkirály, aki legszebb arany és fekete ornátusát öltötte magára az alkalomra, aranyozott páholyából büszkén figyelte leányát. Hajtókáját a Nemesek Szövetségének pecsétje díszítette, mely a szabadságot jelképező, aranszegélyű nyitott kezet ábrázolt.

Az alkirály még emlékezett saját, hasonló ambícióira, és így tökéletesen át tudta érezni leánya optimizmusát. Mindig türelmesen viseltetett a lány keresztres hadjáratai iránt, és támogatta őt, mikor akciókat szervezett a géptámadások menekültjeinek megsegítésére, hagyta, hogy elutazzon más bolygókra, és ápolja a sérülteket, vagy kutasson a romok között, és segítsen a kiegészített épületek újjáépítésében.

– A szűklátókörű elme konok akadályokat von maga köré – magyarázta egyszer sok évvel ezelőtt Serenának az édesanyja. – Ám az efféle akadályok ellen hatásos fegyverként használhatjuk a szavakat.

A hatalmas csarnok széksoraiban előkelőségek suttogtak egymás között. Többen a helyükön felszolgált italokat kortyolgatták, vagy oda sem figyelve falatoztak. Ez is csak egy szokványos parlamenti ülésnapnak számított. A villáik és kastélyaik kényelmét nehezen feladó nemesek nem üdvözölték a változást. Ám az, hogy esetleg elvei ellenkeznek némelyek önös érdekével, nem tántorította el attól a lányt, hogy kimondja azt, amit szükségesnek érzett kimondani.

Bekapcsolta a szónoki kivetítő rendszert.

– Sokan azt gondolhatjátok, éretlenül gondolkodom, csupán, mert fiatal vagyok, a fiatalok viszont talán élesebb szeműek, míg az idősebbek lassacskán vakká válnak. Éretlen és naiv vagyok tehát... vagy tán egyesek közületek kényelmes önelégültségükben teljesen elidegenedtek az emberiségtől? Hol helyezkedtek el a jó és rossz skáláján?

Az összegyűltek soraiban durva elutasítással elegy méltatlankodás hulláma futott végig. Butler alkirály rosszalló pillantást vetett leányára, ugyanakkor gyors figyelmeztetést küldött szét a teremben, arra intvén az ott tartózkodókat, hogy a szónokoknak kijáró tisztelettel hallgassák a felszólalót.

Serena úgy tett, mintha mi sem történt volna. Lehetséges, hogy nem mindenki látta át a helyzetet?

– Túl kell lépnünk önmagunkon, amennyiben fajunk fennmaradása a célunk. Most nem lehet önös érdekektől hajtva cselekedni. Évszázadokon át

egy maroknyi kulcsfontosságú bolygón összpontosítottuk a véderőinket. Jól lehet Omnius évtizedek óta nem támadt ránk nagyobb erővel, folyamatosan a fenyegetettség árnyékában élünk.

A pódium nyomásérzékelő párnáinak megérintésével Serena megjelenítette a kivetítőn a környező csillagok térképét, mely úgy ragyogott a magas mennyezeten, akár egy ékkőhalmaz. A lány egy fénypálcával rábökött előbb a Szövetség bolygóira, majd a gondolkodó gépek uralta Összehangolt Világokra. Aztán a galaxis kiterjedtebb régióira mutatott, amit nem igazgattak sem szervezetbe tömörült emberek, sem gépek.

– Nézzétek a szerencsétlen Szövetségen Kívüli Bolygókat: az olyan mindentől távol eső világokat, mint a Harmonthep, a Tlulax, az Arrakis, az Anbus IV és a Caladan! Mivel e szórványos, elszigetelt emberi települések nem tagjai a Szövetségnek, nem számíthatnak teljes körű katonai támogatásunkra, amennyiben támadás érné őket... az emberek vagy a gépek részéről. – Serena rövid szünetet tartott, hogy hallgatósága megemészhesse a hallottakat. – Sokan közülünk jogtalanul visszaélnék erőfőlényükkel, és rabszolgákat zsákmányolnak e védtelen világokról, hogy a Szövetség bizonyos bolygóit elláthassák velük.

Serena tekintete összeakadt a poritrini képviselőével, aki haragosan összevonta a szemöldökét, tudván, hogy rá utalt a lány. Fennhangon reagált, és félbeszakította a beszédet.

– A rabszolgaság elfogadott intézmény a Szövetségben. Mivel nincsenek bonyolult gépeink, kénytelenek vagyunk valahogy pótolni a hiányzó munkaerőt. – Aztán önelégülten hozzátette. – Rádadásul a Salusa Secundus is közel kétszáz esztendeig Zenszuni rabszolga-populációt tartott fenn.

– Eltöröltük az intézményt – felelte Serena felindultan. – A változáshoz szükség volt némi képzelőerőre és jó szándéokra, de...

Az alkirály felállt, hogy megpróbálja véget vetni a hangos szócsatának.

– A Szövetség bolygóinak mindegyike maga dönt a helyi szokásokról, technikáról és törvényekről. A gondolkodó gépekben épp elég félelmetes ellenfélre találtunk ahhoz, hogy igyekezzünk elkerülni a bolygóink közötti beháborúkat. – Hangjából atyáskodás érződött ki, mintha meg akarta volna dorgálni a lányát, hogy térjen vissza eredeti mondandójához.

Serena sóhajtott, de nem adta fel, a fénypásztát pedig a mennyezeten kirajzolódó Szövetségen Kívüli Bolygókra irányította.

– Mégsem hagyhatjuk figyelmen kívül ezeket a bolygókat... ezeket az érett, erőforrásokban gazdag világokat, melyek bármelyik pillanatban Omnius áldozatául eshetnek.

A terembiztos, aki oldalt egy magas széken ült, alabárdszerű botjával kopogott a padlón.

– Idő. – Mivel könnyen beleunt a beszédekbe, csupán ritkán hallgatott bele bármelyikbe is.

Serena sietősen folytatta, s igyekezett anélkül mondandója végére érni, hogy erőszakosnak tűnne.

– Jól tudjuk, hogy a gondolkodó gépek a galaxis irányítását szeretnék a kezükbe kaparintani, noha immár közel száz esztendeje tétlenül várakoznak. Módszeresen leigázták az Összehangolt Csillagrendszerek mindegyikét. Ne tévesszen meg senkit tehát, hogy látszólag semmilyen érdeklődést nem mutatnak az irányunkban. Tudjuk, hogy ismét támadni fognak... csak azt nem sejthetjük, hogy mikor és miként. Nem lenne tanácsos lépniük, mielőtt Omnius megteszi ezt?

– Mégis, mit *akar* elérni, Butler úrnő? – kérdezte türelmetlenül az egyik előkelőség felemelt hangon, noha székéből nem állt fel, amint azt az illem diktálta volna. – Valamiféle megelőző csapást javasol a gondolkodó gépek ellen?

– Meg kell próbálnunk a Szövetség mellé állítani a Szövetségen Kívüli Bolygókat, és véget kell vetnünk a rabszolga-portyáknak. – A mennyezetre kivetített kép felé dőött a fénypálcával. – Vegyük őket a szárnyaink alá, hogy erősebbé tegyük magunkat is, és őket is. Ez mindannyiunk javára válna! Azt javaslom, hogy nagyköveteket és kulturális attasékat menesszünk e világokra, azzal a kifejezett céllal, hogy katonai és politikai szövetségre lépjünk velük. Amennyivel csak lehetséges.

– És ki állja majd e diplomáciai missziók költségeit?

– Idő – figyelmeztetett ismét a terembiztos.

– A cáfolatra három perc jár, mivel a hagali képviselő kérdést tett fel – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Butler alkirály.

Serena feldühödött. Hogyan aggályoskodhat egy képviselő ily jelentéktelen ráfordítások miatt, mikor a lehetséges veszteség nagyságrendekkel nagyobb összegekben mérhető?

– Mindannyian fizetni fogunk – ráadásul a vérünkkel –, ha nem vagyunk hajlandóak meghozni ezt az áldozatot. Meg kell erősíteniünk a Szövetséget és az emberiséget!

A nemesek közül néhányan tapsolni kezdtek – azok a szövetségesek, akiket Serena már a beszéd előtt megnyert magának. Hirtelen a teremben és az utcákon vijjogni kezdtek a szirénák. A felbúgó riasztás dermesztően ismerős hangjai – melyeket többnyire az előre betervezett gyakorlatok során lehetett hallani – a Salusai Milícia tartalékosainak jelezték, hogy haladéktalanul be kell vonulniuk.

– A gondolkodó gépek behatoltak a Salusa rendszerébe – jelentette be egy hang a beépített hangszórókon keresztül. Zimiában mindenütt ugyanezt a közleményt hallhatták. – A peremvidéken járőröző naszádok és a felderítő egységek riadóztatták a hadvezetést.

Serena az apja mellett állva futotta át az alkirálynak küldött rövid, összegző jelentést.

– Még sohasem volt dolgunk ekkora robotflottával! – szólalt meg az alkirály. – Mikor küldték az első figyelmeztetést? Mennyi időnk maradt?

– Ránk támadtak! – ordította egy férfi. A képviselők már mind talpon voltak, és fejvesztve szaladgáltak mindenfelé.

– Mindenki készüljön fel a Parlament Csarnokának kiürítésére! – A terembiztos izgatottan hadonászott. – A páncélozott óvóhelyek mind nyitva állnak. A képviselők jelentkezzenek a számukra kijelölt bázisokon.

Butler alkirálynak sikerült túlkiabálnia a zűrzavart, miközben igyekezett magabiztosnak tűnni.

– A Holtzman-pajzsok megvédenek minket!

Serena látta, mennyire aggódik az apja, bármennyire is igyekezett leplezni félelmét.

A Szövetség képviselőháza rémült ordítózás közepette a kijáratokhoz tödült. Az emberiség könyörtelen ellensége ide érkezett.

Ha valaki még több hatalmat követel magának, bizonyosan nem érdemes rá, hogy megadják neki.

XAVIER HARKONNEN TERCERÁS: A SALUSAI MILÍCIA ELŐTT ELMONDOTT BESZÉDBŐL

– A robotflotta percekkel ezelőtt megtámadta az űrjáróröket – jelentette Xavier Harkonnen az állásából. – Heves tűzpárbaj alakult ki.

– Meach primerás! – kiáltotta Steff Young kvartás a hálózatos képernyők mögül. Xavier orrát megcsapta a Young homlokán gyöngyöző hideg veríték átható sós-fémes szaga. – A bolygó körüli pályára állt robotflottától egy kisebb különítmény szakadt el, uram. Az alakzat ismeretlen, de annyi bizonyos, hogy a légkörbe készülnek behatolni.

Young néhány ragyogó fénypontra mutatott, melyek a jelek szerint szabadon zuhanó lövedékek lehettek.

Xavier a peremvidéket pásztázó lokátorok képernyőire pillantott, azokra a valós idejű hírszerzési adatokra, melyeket a Tio Holtzman géláramkör-zavaró pajzsmezői felett elhelyezkedő védelmi műholdak sugároztak. A legnagyobb felbontás mellett piramis alakú hajókat sikerült kivennie, amint azok egyenesen a légkör, és a sistergő pajzsok felé robogtak.

– Nemsokára kellemetlen meglepetés éri őket – szólalt meg Young bős mosollyal az arcán. – Gondolkodó gép nem élheti túl ezt az utazást.

– Leginkább amiatt kell aggódnunk, hogyan takarítjuk össze a törmelékeket a becsapódás után – jegyezte meg gúnyosan Meach primerás. – Továbbra is figyeljék őket!

Ám a bukóegységek átsiklottak a zavarópajzsokon – és egyre közeledtek. Semmiféle elektromos jel nem érkezett belőlük, ahogy áttörtek a határvonalon.

– Hogyan tudtak áthatolni? – Wilby kvintás a homlokát ráncolta, mosogatólébarna haját pedig félrehúzta a szeméből.

– Ez egyetlen számítógépnek sem sikerülhet. – Xavier egy szempillantás alatt felmérte a helyzetet. – Vak bukóegységek, uram!

Young felemelte tekintetét a képernyők mögül, és mintha nehezebben vette volna a levegőt.

– Becsapódás kevesebb, mint egy perc múlva, primerás. – A fejét rázta. – Számítógépes jelet egyiken sem észlelni.

Xavier végiggondolta a lehetőségeket, és parancsokat kezdett osztogatni.

– Rico, Powder! Lépjetek kapcsolatba a egészségügyi egységekkel és a tűz-elfojtó alakulatokkal! Mindenki siessen és álljon *készenlétben!* Gyerünk, fiúk, már százszor végigcsináltuk ezt a gyakorlatokon! Minden jármű és mentőfelszerelés legyen indulásra kész a levegőben, mielőtt az első hajó becsapódna!

– A véderöket irányítsátok át, hogy földet érésakor azonnal lecsaphassanak a behatolókra! – Meach primerás lehalkította a hangját, és szúrós tekintetét végigjáratta bajtársai arcán. – Harkonnen tercerás! Végy magadhoz egy hordozható komállomást, és menj ki velük – mindenről azonnal értesülni szeretnék! Nem csodálkoznék, ha a bukóegységekből valami fürtelem pattanna ki.

Odakint, a város utcáin zűrzavar tombolt a felhőfoltos ég alatt. Amint Xavier kirohant a kaotikus tömegbe, meghallotta a meggyötört légkör sikolyát, ahogy a szabadon zuhanó, párcélozott lövedékek kettéhasították maguk előtt a levegőt.

A meteorosóként lezúduló, piramis alakú bukóegységek egymás után vágódtak bele a talajba. Az első négy irányítatlan jármű hatalmas robajjal zúzott szét néhány épületet, és pusztá mozgási energiájukkal egész tömböket töröltek el a föld színéről. A halálhozó rakományt azonban bonyolult energiaelnyelő rendszerek védték odabent.

Xavier gyűrött egyenruhában, izzadt homlokához tapadt hajjal végigszaladt az utcán. A Parlament Csarnokának impozáns épülete előtt megállt. Jóllehet a Salusa véderőinek parancsnokhelyettese volt, jelenleg fedezetlen helyzetből kellett kiosztani a parancsait a zéró pontról. Nem egészen ezt tanították neki az Armada Akadémia kurzusain. Meach primerás viszont az ő józan ítélőképességére, tanácsaira és önállóságára támaszkodott.

Xavier aktiválta az állára erősített komvonalat.

– Megérkeztem a helyszínre, uram.

További öt irányítatlan lövedék csapódott be a város határán sorakozó épületek közé. A leérkezés helyét mindenütt izzó kráterek, robbanások, füst, tűzgolyók jelezték.

A megállapodott bukóegységek recsegve kinyíltak, és mindegyikben valami hatalmas tárgy kezdett mocorogni. Az ismét működésbe hozott mechanikus egységek lehámozták magukról az elszenesedett olvadó pajzsokat. A megrettent Xavier tudta, mi fog következni, és már értette, hogyan jutottak át az ellenség gépei a zavarópajzsokon. Nem számítógép-elmék voltak a behatolók, hanem...

Kimekek.

Sebészileg leválasztott emberi agyak vezérelte, félelmetes gépi szörnyetegek emelkedtek ki a széttört piramisokból. A mozgatórendszerek újra beindultak; a tagolt lábak s a megnövelt tűzerejű fegyverek a helyükre kattantak.

A kimek testek előmászta a füstölgő kráterekből, akár a romba dőlt épületek feléig magasodó, rákszerű gladiátorok. Fémlábaik vastagsága a támgerendákéval vetekedett, és lángszóró ágyúk, sorozatvetők, valamint ideggázlövő fúvókák sörtéje borította őket.

Xavier beleordított a komvonalba.

– Kimek harcosok, Meach primerás! Rájöttek, hogyan juthatnak át a bolygó körüli véderőinken!

A Salusa egész területén – Zimia határától a legtávolabbi kontinensekig – riadóztatták a helyi milíciát. Az alacsonylégtörő védelmi járművek – a kindzsálok – már egy ideje páncéltörő lövedékekkel teli tölténytárakkal cirkáltak a települések felett.

Az emberek rémülten rohagáltak az utcákon; mások megdermedve meredtek maguk elé. Xavier üvöltve írta le a látottakat. Hallotta, ahogy Vannibal Meach hozzáteszi:

– Young kvartás! Minden állomás felé add ki a parancsot, hogy sürgősen helyezték készenlétbe a lélegeztető készülékeket! Ezen kívül lássák el gázálarccal a teljes lakosságot! Ha valaki bármely ellenőrzött óvóhelyen kívül tartózkodik, feltétlenül viseljen légzőmaszkot!

A gázálarc senkit nem védhet meg a kimekek lángszóróitól vagy nagyenergiájú robbantásaitól, a gomolygó mérges gázfelhőkben viszont épségben ma-

radnak. Miközben Xavier felcsatolta a saját lélegező maszkját, érezte, elhatalmasodik rajta a félelem, hogy a Milícia jól kitervelt védelmi stratégiája hamarosan csúfos kudarcot vall.

A kimek harcosok maguk mögött hagyták az immár üres és haszontalan bukóegységeket, és súlyos léptekkel megindultak úti céljuk felé. Robbanó gránátokat lőtték ki, épületeket és sikoltozó embereket égettek porrá. Az elülső végtagokból fröcsögő tűzsugarak törtek elő, és kiszáratva egész Zimia lángokban állt.

A bukóegységek egyre csak hullottak alá, és amint becsapódtak, már nyíltak is szét. Összesen huszonnyolc ért földet belőlük.

Az ifjú tercerás dobhártyáját kis híján szétégette a retinaperzselő, táncoló, pörgő, bukóegység tűzoszlop bömbölése. Az utolsó bukóegységek a fél kilométerrel Xavier háta mögött található katonai épületegységbe csapódtak bele, és a föld színével tették egyenlővé a Milícia bolygószerű parancsnokságát. A lökeshullám térdre kényszerítette Xaviert, és kitorpte több tucatnyi háztömb ablakait.

– Primerás! – üvöltött bele Xavier a komvonalba. – Meach primerás! Valaki a vezérkarból! Hall engem valaki!

Am a romhalmazból megállapíthatta, hogy sem a Milícia főparancsnoka, sem más nem fog válaszolni neki az épületben maradt bajtársai közül.

Az utcákon dühögő kimekek zöldesfekete füstöt hánytak, s az olajos ködpára mérgező hártaként csapódott ki a talajon és az építményeken. Ekkor megérkezett az első alacsonyan szálló kindzsál bombázó-űteg. A kezdeti roham során robbanó lövedékekkel szórták meg a gépharcosokat, de közben kimekeket és épületeket egyaránt eltaláltak.

Xavier levegő után kapkodott átlátszó pláziüveg maszkjában, és képtelen volt elhinni, amit látott. Ismét hívni próbálta a főparancsnokot, de semmilyen választ nem kapott. Végül a város körüli taktikai alállomások jelentkeztek be, és arra kérték, azonosítsa magát, valamint tájékoztassa őket a történetekről.

– Itt Xavier Harkonnen tercerás beszél – felelte. Aztán hirtelen felfogta a beállt helyzetet. Nagy nehezen erőt vett magán, és minden bátorságát beleadva megpróbálta nyugodt hangon folytatni. – Jelenleg... jelenleg a Salusai Milícia főparancsnoka.

Elkezdett futni a lángok, az olajos, gomolygó füst felé. Körötte mindenütt civilek öklendeztek térdre rogyva a halálos ködpárában. Mérgesen felnézett a légi egységekre, és azt kívánta, bárcsak közvetlenebb módon is részt vehetne az akció irányításában.

– El lehet pusztítani a kimekeket – közölte a kindzsálók pilótáival. Aztán köhögési roham tört rá. A maszk nem működött kielégítően. Torka és mellkasa úgy égett, mintha savat lélegzett volna be, de kiabálva tovább osztotta a parancsokat.

A támadás előrehaladtával a salusai tartalék légierő gépei is a csatatér fölé értek, és tűz-elfojtó por és hab kartácsokat dobtak le a területre. A talajszinten gázálcáros egészségügyi űtegek fogtak bele elszántan a mentésbe.

A kimekek, akik szinte észre sem vették a jelentéktelen emberi ellenállást, feltartóztathatatlanul masíroztak előre; de nem összehangolt hadsereggé, hanem önálló egységekként – akár az ellenfelüket marcangoló veszett gépkutyák. Az egyik harcos felágaskodott rákszerű hátsó lábaira, és kilőtt két kiegészítő hajót – aztán hátborzongató kecsességgel tovább ballagott.

A salusai bombázók első vonala robbanó gránátokat dobott az egyik elől haladó kimekre. Két lövedék a páncélzatot találta el, a harmadik egy közeli épületbe csapódott bele, amitől összeroskadt az épület, és gerendákkal, törmelékkel temette be a támadó géptestét.

Ám a lángok és füstfelhők közül kitámolygó, megrongált kimek működőképes maradt. A gyilkos gép lerázta magáról a kőtörmeléket, majd ellentámadásba lendült a fentről rohamozó kindzsalokkal szemben.

Xavier a távolból, egy hordozható taktikai hálózaton követte a mozgásukat. Rá kellett jönnie a gondolkodó gépek átfogó tervére. A kimekek láthatóan céltudatosan cselekedtek.

Nem tévőázhatott, és nem keseregphetett bajtársai elvesztése felett. Nem kérhetett tanácsot Meach primerástól. Ehelyett józanul mérlegelnie kellett a helyzetet, és néhány azonnali döntést kellett meghoznia. Bárcsak belelátna az ellenfél fejébe...

A bolygó körül felsorakozott robotflotta folyamatosan lőtte a salusai úrőrséget, ugyanakkor a mesterséges intelligenciával rendelkező ellenség nem hatolhatott át a Holtzman-pajzson. Meglehet, az úrőrség hajói fölé kerekednek, és blokádnak alá vonják a Szövetség bolygószékhelyét... de Meach primerás már jóval ezelőtt visszarendelte a peremvidékről a harci ütegeket, a Szövetségi Armada tüzereje pedig komoly kihívást jelent majd a robot hadihajóknak.

A képernyőn jól látszott, hogy a robotflotta nem változtat a helyzetén... mintha csak valamiféle jelre vártak volna a kimek rohamosztagosoktól. Xavier elméje kavargott. Vajon mire készülnek?

A gladiátor gépezetek egyik triója robbanó lövedékekkel bombázta a Parlament Csarnokának nyugati szárnyát. A gyönyörűen kifaragott homlokzat úgy omlott le az utcára, akár egy tavaszvégi lavina. Egész kőtáblák hullottak alá, s mögülik előbukkantak a kiürített termek és kormányzati hivatalok.

Xavier a füsttől fulladozva, a védőmaszkra lerakódott szennyfoltokon át próbált farkasszemet nézni egy fehér köpenyes egészségügyi katonával, aki megragadta őt, és új gázálarcot csatolt fel rá. Xavier tüdeje egyre jobban égett, mintha hajóüzemanyagba áztatták, és begyújtották volna.

– Semmi baj nem lesz – nyugtatta meg tétován az egészségügyi katona, ahogy Xavier nyakához illesztette az ütő-injekciós kazettát.

– Remélem is. – A tercerás ismét fuldokolni kezdett, szeme előtt pedig fekete foltok jelentek meg. – Most nincs időm gyengélkedni.

Xavier túllépett a saját gondjain, és Serena miatt kezdett aggódni. A lány alig egy órája foghatott bele a Szövetség képviselőihez intézett beszédébe. Xavier azért fohászzkodott, hogy biztonságban tudhassa őt.

Ezután feltápászkodott, és ahogy az injekció elkezdte kifejteni a hatását, intett az egészségügyi katonának, hogy elmehet. Beállította hordozható taktikai hálózatát, és egy légi képet hívott be rá, ami a gyors védelmi kindzsalok szemszögéből mutatta a terepet. A képernyőn a kecsesen mozgó, gigantikus kimekek mögött húzódó fekete csíkokat tanulmányozta. *Vajon hová tarthatnak?*

Gondolatban végigpásztázta az üszkös becsapódási krátereket és a Milícia parancsnokságának romos épületét, és megpróbálta maga elé képzelni az előrenyomuló mechanikus szörnyetegek útvonalát.

Aztán megértette, amit az első pillanattól fogva tudnia kellett volna, és dohogva szitkozódni kezdett.

Omnius tisztában volt vele, hogy a Holtzman-pajzs szétroncsolja a gondolkodó gépek géláramköreit; a robotflotta derékhada ezért a Salusa körüli pályán maradt. Ha ellenben a kimekeknek sikerül kiiktatniuk a pajzsgenerátorokat, a bolygó védtelenül áll majd az átfogó invázióval szemben.

Xavier súlyos döntés meghozatalára kényszerült, de lényegében nem maradt választása. Tetszik, nem tetszik, neki kellett ellátnia a főparancsnoki teendőket. Mivel a kimekek elpusztították Meach primerást és vele együtt a Milícia teljes parancsnokságát, ideiglenesen az ő parancsnoksága alá került a hadsereg. Ő pedig tudta, mi a feladata.

Kiadta a parancsot, hogy a Salusai Milícia vonuljon vissza, és minden erejüket a legértékesebb célpont védelmére összpontosítsák, Zimia többi részét engedjék át az öldöklő és pusztító kimekeknek. Még ha e létfontosságú város jelentős hányadát fel is kell áldoznia, akkor is meg kell állítani a gépi erőket, mielőtt azok elérnék céljukat.

Bármi áron.

Vajon a megfigyelt, vagy a megfigyelő fejt ki nagyobb hatást?

ERASMUS: RENDSZEREZETLEN LABORATÓRIUMI FELJEGYZÉSEK

Az Erasmus nevű robot a fényűző villája előtt elterülő, díszkövezetes közterén sétált át a Corrinon, az Összehangolt Világok egyik fő bolygóján. Nemes könnyedséggel lépkedett, amit annak köszönhetett, hogy évszázadokig figyelte és utánozta az emberek kecses mozdulatait. Likvimetál arca egészen addig tükörszerű, kifejezéstelen, fénylő ovális maradt, míg úgy nem döntött, hogy a fémes polimer réteget a megjátszott érzelmek valamelyikének klasszikus színpadi álarcokra emlékeztető alakulatává formálja.

Az arclemezébe épített optikai érzékelőszálak közvetítésével gyönyörködött a körötte szivárványszínekben játszó szökőkutak látványában, melyek oly jól egészítették ki villája kőfaragásait, ékköves szobrait, finom falikárpitjait és lézervészetes alabástrom oszlopait. A tündöklő és pazar épületben mindent maga tervezett. Hosszas tanulmányozás és elemzés után elsajátította a klasszikus szépség értékeit, és büszkén kérkedett bárki számára nyilvánvaló ízlésével.

Dédelgetett emberi rabszolgái különböző házimunkák elvégzésén serénykedtek – trófeákat és műtárgyakat fényesítettek, bútorokat poroltak le, virágot ültettek, díszcserjéket metszettek a delelőn túlhaladt vörös óriás nap karmazsinszínű fényében. A rabszolgák reszketve hajlongtak, ahogy Erasmus elhaladt előttük. Felismerte, de nem tartotta azonosításra méltónak az egyéneket, habár gondolatban minden részletet elraktározott. Nem lehet tudni, mikor jöhet kapóra valamely elhanyagolható adatfoszlány az átfogó megértéshez.

Erasmus bőre neuroelektronikával átszőtt organikus-műanyag elegyből állt. Úgy tett, mintha a bonyolult érzékelő hálózat lehetővé tette volna számára, hogy ténylegesen érezze a testét ért hatásokat. A Corrin hatalmas napjának izzó zsarátnokából áradó fényt és meleget érzett a bőrén, feltételezhetően